

РЕШЕНИЕ

№ 1084

гр. Плевен, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Ст. Томов

при участието на секретаря РУМЯНА ИЛК. КОНОВА
като разгледа докладваното от Христо Ст. Томов Гражданско дело №
20234430101157 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Постъпила е искова молба от „ТОПЛОФИКАЦИЯ- ПЛЕВЕН” ЕАД гр. Плевен против „ТАРРАКОИНВЕСТ“ ЕООД гр. Плевен. В молбата се твърди, че в случая по реда на глава „Тридесет и седма“ от ГПК е предявено парично вземане в размер на стойността на получена без основание топлинна енергия, което намира правно основание в чл. 55 ал. 1 предл. 1 от ЗЗД. Твърди се, че първият фактически състав на чл. 55, ал.1 от ЗЗД изисква предаване, съответно получаване, на нещо при начална липса на основание, т. е., когато още при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго. Твърди се, че освен това основаниято трябва да липсва не само при получаване на имуществената ценност, но и при предявяване на претенцията за реституция на даденото. Твърди се, че се дължи връщане на всичко получено, а не само на това, с което получателят се е обогатил, респективно онова, от което се възползвал /стойността на изразходваната потребима вещ. Твърди се, че положението за по- малката дължима сума не е приложимо и в случаите на чл. 55 ал. 1 от ЗЗД,

поради което тогава се дължи всичко, което е получено без основание или при отпаднало или неосъществено основание. Твърди се, че само когато е невъзможно да се възвърне в натура неоснователно придобитото имущество, дължи се заплащането на стойността му /т. 4 от постановление № 1 от 28. 05. 1979 год. по гр. дело № 1/ 79 год., Пленум на ВС/. Твърди се, че съгласно правилото на чл. 154 ал. 1 от ГПК за разпределението на доказателствена тежест, ищецът предявил претенция за връщане на полученото без основание, основани на твърдения какво е дал на ответника и че даденото е без основание, следва да установи при условията на пълно и главно доказване факта на даването. Твърди се, че изявлението, че даденото е без основание, може да бъде както твърдение на отрицателен факт; така и правен довод /когато оспори наведено от ответника основание за получаване, респ. задържане на даденото/, като в зависимост от това ще се разпредели и доказателствената тежест между страните. Твърди се, че ищцовото дружество се позовава на факта за доставена от топлофикационното дружество и потребена от ответника топлинна енергия в топлоснабден имот в сградата-етажна собственост, в посочените количества и стойност и липсата на облигационно правоотношение, което съставлява основанието за получаването ѝ. Твърди се, че предвид представените с настоящата искова молба доказателства се счита, че ответникът е „небитов клиент“ по смисъла на разпоредбата на §1 т.33а. (нова- ДВ. бр. 54 от 2012 год., в сила от 17. 07. 2012 год.) от ДР на ЗЕ. Твърди се, че легалната законова дефиниция за „небитов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. Твърди се, че съгласно разпоредбата на §1 т.2а от ДР на ЗЕ „битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Твърди се, че от анализа на двете дефинитивни разпоредби от ДР на ЗЕ, както в отменената редакция на закона (§1, т. 42 и т. 43), така и в действащата, следва, че законодателят е използвал като критерии при дефиниране и разграничаване на понятията: вида правен субект (физическо и юридическо лице); нуждите, за които той ползва/купува енергия (битови- „за домакинството си“ или небитови - по арг. на противното, такива които не задоволяват битови нужди). Твърди се, че

определящи са нуждите, за които се ползва/купува енергия. Твърди се, че дефинираните с двете обсъждани правни норми легални понятия, обаче не обхващат изчерпателно всички възможни случаи в практиката. Твърди се, че в случая ответникът е търговец, който по занятие извършва търговска дейност и по закон притежава правосубектност като в нейно изражение, дружеството е придобило собствеността по отношение на имоти, находящи се в *** /*** и ***/. Твърди се, че тук следва да се има предвид, че понятието „стопански нужди“, или „небитови нужди“ съгласно действащата ДР на ЗЕ е дори по-широко от търговска дейност и се свързва с нуждите, които задоволява конкретния имот. Твърди се, че е несъмнено, че ответното търговско дружество няма домакинство, няма собствени битови нужди, нито топлоснабдения имот е предназначен за задоволяване на такива, което сочи на небитово ползване на топлоенергията. Твърди се, че от горното следва, че ответникът е „небитов клиент“, спрямо когото е приложима разпоредбата на чл. 149 ал. 1 т. 2 от ЗЕ, която изисква сключването на писмен договор за продажба на топлинна енергия между топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди. Твърди се, че договорът се сключва при ОУ по чл. 298 ал. 1 т. 2 от ТЗ, които обаче стават задължителни за страните по търговската сделка- ако такава бъде сключена. Твърди се, че разпоредбата на чл. 149 ал. 1 т. 2 от ЗЕ предвижда, че продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между производител и пряко присъединен потребител на топлинна енергия за стопански нужди. Твърди се, че предвидената писмена форма е такава за действителност на правоотношението. Твърди се, че ответното дружество е „небитов клиент“ по смисъла на §1 т. 33а от ДР на ЗЕ /ДВ. бр. 54 от 2012 год., в сила от 17. 07. 2012 год., която е приложима през процесния период, или - “потребител за стопански нужди“ §1 т. 43 от ДР на ЗЕ /изм. и доп. ДВ. бр. 74 от 2006 год., отм. ДВ, бр. 54 от 2012 год./ и това обстоятелство се извежда не само от качеството му на търговец, а и по аргумент от противното на нормата на §1 т. 2а от ДР на ЗЕ /нова. ДВ. бр. 54 от 2012 год.. в сила от 17. 07. 2012 год./, която определя битовия клиент като такъв, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, каквито ответното дружество няма и за каквито не би могло да я използва. Твърди се, че доказване

наличието на валидно облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия между страните в настоящото производство е само с доказателства за сключването на договор в изискуемата писмена форма, какъвто не е бил сключен между ищеца и ответното дружество по воля на последното. Твърди се, че по делото не са ангажирани и доказателства, относими към приложение на нормата на чл. 293 ал. 3 от ТЗ, нито такива, установяващи съвпадането на насрещни писмени волеизявления в отделни документи, които документи обективират предложение за сключване на договор и приемане на предложението от дружеството- ответник. Твърди се, че с оглед така установеното, при евентуално изричното оспорване на ответника, че не е налице писмен договор с ищцовото дружество, при липсата на доказателства, включително и за действия по плащане евентуално на топлинна енергия от ответника за предишен период или за такива от които да се обоснове прилагане на чл. 293 ал. 3 от ТЗ не може да се приеме, че страните са обвързани от договор за продажба на топлинна енергия за небитови нужди. Твърди се, че тук следва да се посочи, че за разлика от хипотезата на договор за търговска продажба на топлинна енергия за небитови нужди, в хипотезите на договор за търговска продажба на топлинна енергия за битови нужди същият се счита за сключен с конклюдентни действия- арг. чл. 150 ал.1 от Закона за енергетиката (ЗЕ), т. е. писмена форма не е предвидена. Твърди се, че в този случай топлопреносното предприятие задължително публикува одобрените от комисията общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите - арг. чл. 150 ал. 2 от ЗЕ. Твърди се, че в този случай договорната връзка се предполага по силата на закона, тъй като съгласно чл. 153 ал. 1 от Закона за енергетиката (чл. 106а ал. 4 ЗЕЕЕ /отм./) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение са потребители на топлинна енергия; чл. 150 от ЗЕ постановява, че продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие като това обаче не важи за възникване на договорното

правоотношение с „небитовите клиенти“, тъй като спрямо тях не са приложими публикувани ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди по чл.150 ал. 1 от ЗЕ, а се изисква изрично сключването на писмен договор. Твърди се, че с разпоредбите на чл. 156 от ЗЕ за уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите /клиентите/ на топлинна енергия в сгради - етажна собственост е утвърден принцип за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия. Твърди се, че всеки потребител дължи заплащане на реално потребената въз основа на отчетени единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответна част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, получена по изчислителен път. Твърди се, че съгласно разпоредбата на чл. 139 ал. 1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда- етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Твърди се, че начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл. 139- чл. 148/ и Наредба № 16-334 от 06. 04. 2007 год. за топлоснабдяването, като топлинната енергия за отопление на сграда-етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл. 142 ал. 2 от ЗЕ/. Твърди се на следващо място, че за да дължи едно лице цената на топлинната енергия на договорно основание следва да бъде установено, че то е използвало топлинна енергия за небитови нужди- въз основа на сключен писмен договор, или за собствени битови нужди като собственик или ползвател на вещно основание - в който случай договорната връзка се предполага по силата на закона, без да е необходимо писмена форма /чл. 150 от ЗЕ/. Твърди се, че анализът на действащата през процесния период нормативна уредба предвижда две алтернативни основания, при които такова договорно отношение възниква- писмен договор по чл. 149 от ЗЕ или наличие на право на собственост или на вещно право на ползване върху самостоятелен обект в топлоснабдена сграда-етажна собственост- чл. 153 ал. 1 от ЗЕ. Твърди се, че тази хипотеза е приложима, доколкото относно доставката на топлинна енергия до определен топлоснабден имот няма сключен писмен договор по чл. 149 от ЗЕ, явяващ се по правило основен източник на облигационните правоотношения. Твърди се, че сключването на писмен договор при условията на договорна автономия

/чл. 8 и чл. 9 от ЗЗД/ е приложимо и в областта на продажбата на топлинна енергия, като чл.149 ал. 1 от ЗЕ изрично предвижда, че продажбата на топлинна енергия се извършва въз основа на писмени договори при общи условия, сключени между топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди- т. 3, съответно между доставчика на топлинна енергия и клиентите /потребителите/ в сграда- етажна собственост- т. 6. Твърди се, че при наличието на такъв договор, сключен относно доставката на топлинна енергия в процесния имот е без значение дали освен страната по така възникналото договорно правоотношение /клиент, потребител/ има и друго лице, притежаващо вещни права върху имота. Твърди се, че ищецът намира за безспорно с оглед на горното, че след като страните не са сключили писмен договор, съгласно изискването на чл. 149 ал.1 т. 3 от ЗЕ, между тях липсва възникнало валидно облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия, по силата на което да бъде ангажирана договорната отговорност на ответника за заплащане на претендираните суми. Твърди се, че като не е установен източник на облигационно договорно отношение между страните и след като е ползвана услугата за топлоснабдяване на процесния имот, ответникът дължи сумите за използвана топлинна енергия на основание чл. 55 от ЗЗД. Твърди се, че предвид гореизложеното между ответното дружество и „Топлофикация- Плевен“ ЕАД не е бил подписан договор за продажба на топлинна енергия, въпреки че дружеството е изпратило писмо- покана до длъжника за сключване на такъв и за изплащане на цената на доставената топлинна енергия, но същият не е изпълнил доброволно задълженията си, поради което ищецът счита, че ответното дружество се е обогатило без основание за сметка на ищцовото дружество и дължи да му върне онова, с което се е обогатил до размера на обедняването, за сумите, посочени в исковата молба. В заключение ищецът моли съда да осъди ответника да му заплати сумата 1 432, 98 лв., от които 872, 85 лв. представляващи стойността на доставена топлинна енергия и услуга дялово разпределение, касаещи имота, находящ се в ***, ***, ***, за периода от 01. 05. 2021 год. до 31. 12. 2022 год. и 560, 13 лв. представляващи стойността на доставена топлинна енергия и услуга дялово разпределение, касаещи имота, находящ се в ***, ***, ***, за периода от 01. 08. 2021 год. до 31. 12. 2022 год., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира присъждане на

направените деловодни разноси.

Ответникът не е взел становище по исковата молба.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на ищеца, намира за установено следното:

По делото е безспорно, че между страните няма сключен договор за доставка на топлинна енергия за процесния период, поради което отношенията им следва да се разгледат на плоскостта на друго извъндоговорно облигационно основание /неоснователно обогатяване/. Няма спор и относно обстоятелството, че ответното дружество е собственик на процесните топлоснабдени имоти и се явява пасивно материалноправно легитимирано да отговаря по предявения иск. За установяване на задълженията на ответника в хода на съдебното дирене са назначени съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертизи, които са дали заключение, че в процесните имоти е доставяна топлинна енергия, тъй като абонатната станция е работила и е разпределена топлинна енергия от отоплително тяло, водомер, както и дял на имотите за сградна инсталация. Количеството на потребената топлинна енергия по отделните компоненти е дадена в табличен вид, като същата е остойностена на сумата от 1 432, 98 лв.

Предвид изложеното съдът намира, че в процесните периоди ищецът е доставил топлинна енергия на горната стойност в имотите на ответника, последният се е обогатил чрез спестяване на имуществени разходи, които е следвало да направи за доставените от ищеца услуги, а ищецът се е обеднил, неполучавайки цената на услугата, т. е. налице е обогатяване без основание, като обогатяването на ответника и обедняването на ищеца произтичат от едни и същи факт. Ето защо в размер на сумата от 1 432, 98 лв. предявеният осъдителен иск се явява основателен и следва да бъде уважен.

При този изход на делото и на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцовото дружество направените деловодни разноси в размер на 600 лв.

По изложените съображения Плевенският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ТАРРАКОИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище

и адрес на управление гр. Плевен, ул. „Гоце Делчев“ № 1, ет. 1, представлявано от А. И. Б., да заплати на „ТОПЛОФИКАЦИЯ- ПЛЕВЕН“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, Източна индустриална зона № 128, представлявано от Й. В. В., сумата от 1 432, 98 лв., от които 872, 85 лв. представляващи стойността на доставена топлинна енергия и услуга дялово разпределение, касаещи имота, находящ се в ***, ***, ***, за периода от 01. 05. 2021 год. до 31. 12. 2022 год. и 560, 13 лв. представляващи стойността на доставена топлинна енергия и услуга дялово разпределение, касаещи имота, находящ се в ***, ***, ***, за периода от 01. 08. 2021 год. до 31. 12. 2022 год., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба /28. 02. 2023 год./ до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „ТАРРАКОИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, ул. „Гоце Делчев“ № 1, ет. 1, представлявано от А. И. Б., да заплати на „ТОПЛОФИКАЦИЯ- ПЛЕВЕН“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, Източна индустриална зона № 128, представлявано от Й. В. В., сумата от 600, 00 лв., представляваща направени деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Плевенския окръжен съд в 14-дневен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____